

Útikalauz Bradfordba igyekvőknek: avagy mit és hogyan?

2017. tavasz

Öt éves korom óta tanulok angolul és amióta az eszemet tudom, mindig is át akartam élni, milyen lehet Angliában lakni. Ezért is jelentkeztem Erasmusra, hogy megtapasztaljam az általam elképzelt álmoképet az országról. Meg akartam tapasztalni az angol valóságot és szerencsére sikerült is.

Anglisztika szakos lévén és miután 15 éve tanulom a nyelvet, sőtül azt hittem, tudok angolul. Tévedtem, ugyanis nem kalkuláltam bele, hogy Yorkshire-be megyek. Lenyűgöző az akcentus, négy hónap után is volt, hogy vissza kellett kérdeznem egy-egy vásárláskor vagy egy átlagos kommunikáció során. Természetesen nem akarok senkit megijeszteni, hamar hozzá lehet szokni, csak nagyon kell figyelni. Személy szerint imádtam, hogy mindent, ami u betűvel van leírva azt u-nak is ejtettek a sztenderd á helyett. *How are you, luv? Did you have a fUn weekend?* Viccet félre téve, egy hónap után már én is így ejtettem jó pár u betűt tartalmazó szót, ami lássuk be, kicsit furán hangozhatott az én számból. (Ennek ellenére többen azt hitték, hogy amerikai vagyok, amit szintén nem értek.) Ja, és a dinner az lunch, a dinner pedig tea. Alap Yorkshire szóhasználat.

Másik fontos dolog, amit még itt az elején le kell szögezni, az Bradford lakosságának összetétele. Az előző beszámolókat olvasva feltűnt, hogy sokan nem számítottak arra, hogy a populáció (durván fél millió) fele pakisztáni, illetve egyéb közeli keleti származású. Emiatt úgy fog tűnni, a házakat leszámítva, mintha nem is Angliában lenne az ember. Tehát én most leszögezem, hogy tessék arra számítani, hogy lesz olyan, amikor kimegy az ember az utcára és csak pakisztáni ember jön szembe. Természetesen ezt addig nem lehet elképzelni, amíg ott nem vagyunk. Egyfajta kultúrsokk, amin hamar túl lehet tenni magunkat, ha befogadóak vagyunk. Egyébként szerintem mindenki nagyon kedves és segítőkész, mind a pakisztáni brit és a brit brit. Maga a város emiatt rendkívül sokszínű, nemzetiséget és nyelveket illetően. Alapból viszont nagyon barna és egyforma, ugyanis Bradford igazi északi iparváros (volt). A házak nagy része ugyanolyan színű barnás téglából épült, viszont a University és a College épületei kitűnnek. Rengeteg a külföldi diák, ami szerintem pozitívum. De térjünk is át pár gyakorlatiasabb dologra.

Én Ryanairrel mentem Manchesterbe, ugyanis nem tudtam a Jet2 légitársaság létezéséről, ami a Leeds Bradford Airportra megy, de haza már velük jöttem. Időben megvéve a repjegy nem drága. Manchester 1 óra vonattal (1,5-2 távolsági busszal), LBA pedig 45-50 perc helyjáratos busszal. A tömegközlekedés egyébként drága, a helyi és a távolsági egyaránt. Vonatjegyet olyan mentalitással kell venni, mint repülőjegyet, minél előbb. Viszont 30 fontért lehet kapni egy „16-25 Railcard” elnevezésű kártyát, ami egy évig ad 30% kedvezményt vonatjegyre 16 és 25 év közöttieknek. Szerintem érdemes venni, én ki is használtam, például kétszer voltam Londonban, ami a távolság miatt alapáron nem olcsó (2,5 óra vonattal). Ha valaki olcsót szeretne és van türelme hosszabb utakhoz, akkor a National Express távolsági buszait ajánlom, mivel fele annyiba kerül, mint egy vonatjegy. Azonban Londonnal folytatva a példát, 5 óra az út. Valamit valamiért.

A szállásom ugyanott volt, ahol a többi Károlis diáknak, a Hill & Standard Property Management, régebbi nevén Universal Student Living. Valóban ez a legolcsóbb a városban, de nyilván az ár attól is függ, milyen jellegű szobát kér az ember. Heti 56 fontot fizettem, amit előre, két összegben (20% előleg majd a maradék) kell kifizetni. Ez az összeg saját szobát, közös fürdőt és konyhát foglalt magában. Persze vannak upgrade verziók is, saját fürdőszobával, kicsit drágábban. E-mailben kerestem őket és a hölgy, akivel leveleztem nagyon kedves és segítőkész volt. Itt fontos megjegyezni, hogy a mosásért fizetni kell, 2.5 font a mosás, 1 font pedig a szárítógép. További jó szálláslehetőségek: Arkwright House (2 percre a College-től) és The Green (szintén 2 perc, de jóval drágább).

A Hill & Standard 12 percre van a College-től, szóval szerencsére nem kell tömegközlekedést igénybe venni, a központ pedig kevesebb, mint 20 perc. Bevallom, szerintem életemben nem sétáltam annyit, mint abban a négy hónapban. Viszont Bradford eléggé dimbes-dombos, tehát, aki nincs hozzászokva a budai feelinghez, készüljön. A szállás közelében van egy Asda nevű szupermarket, ami a Lidl után a legolcsóbb. (Mind Asda, mind Lidl 10 perc az ajánlott szállástól.) TESCO és Sainsbury's jóval drágább. Nem kell meglepődni, ami zöldség, gyümölcs és húсарu, szinte mind előre be van csomagolva, ennek ellenére teljesen frissek. Rengeteg a készétel, ízben és árban is kedvezőek. Persze az a legolcsóbb, ha főz az ember, én például kint tanultam meg főzni. A szükség nagy úr. A központi plázában (Broadway) sok gyorsétterem közül lehet választani, személyes kedvencem a Taco Bell, ahol egy online kérdőív kitöltése után 20%-al olcsóbban ehetünk legközelebb, de több étterem lánc is csinál hasonló kedvezményeket. Emellett több ruha boltban van állandó 10%-os diákkedvezmény, pl. Topshop, és gyakran vannak hatalmas leárazások.

A College David Hockney épülete, ahol az óráim voltak, egyszerűen lenyűgöző. Modern, öt emeletes és azon az emeleten (4.), ahol a tanáris oktatás is folyik, még kávézó is van. (Enni a College-ban is lehet, a fölszíni Eating Zone nevű helyen 3 font a napi menü, ami angol viszonylatban nézve olcsó.) Én három órát vettem fel, ami lássuk be, sok szabadidőt ad az embernek, de erről majd később. Az órák általában három órásak, húsz perces szünettel. Durván hangzik, de kibírható. Nekem szinte csak pozitív tapasztalataim voltak, mind a tanárokkal, mind pedig a diákokkal. Nem tudom, hogy csináltam, de minden órám én voltam az egyetlen Erasmusos, ennek ellenére nem igen éreztem magam kívülállónak. Mindegyik tárgyam többnyire érdekes volt, sok group discussion-el, viszont a beadandók kicsit „soknak” tűntek. Meglepetésemre viszont sokkal jobb eredményt értem el, mint amire számítottam.

Visszatérve a szabadidőre, ez már az elején is nyilvánvaló volt, hogy sok lesz belőle. Az első napon megkérdezték tőlem, hogy lenne –e kedvem önkénteskedni egy általános iskolában, ahol vannak magyar gyerekek. Először megijedtem a dologtól, abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy én nem leszek tanár. Aztán átgondoltam és rájöttem, veszténivalóm nincs. Miután megérkezett a másik magyar lány is, elvittek minket az általános iskolába, ahova később heti kétszer jártam és egyáltalán nem bántam meg. Azonnal imádtam a kis ötéveseket, akikkel durván három hónapon keresztül voltam.

Az önkéntes munkán kívül nyilvánvalóan utazgattam is, ha már megvolt a rail cardom, kihasználtam. Ami a közelben van és szerintem érdemes elmenni: Saltaire (világörökség részét képező falu), Ilkley, Haworth (Bronte nővérek lakóhelye), Leeds (Bradfordhoz legközelebb eső nagyobb város remek vásárlási lehetőségekkel), York (kötelező!), illetve Manchester és Liverpool, bár sajnos az utóbbi két helyre már nem tudtam elmenni. Relatív hamar kialakult egy Erasmusos baráti körünk, akikkel minden héten találkoztunk, még Dublinban is voltunk együtt. (Leeds Bradford Airportról Ryanairrel nevetségesen olcsón el lehet jutni, konkrétan olcsóbb volt, mint az első vonatjegyem Londonba...) Szórakozni ugyanarra a helyre jártunk hónapokig, de többen Leedsbe mentek át péntek esténként.

Egy kis időjárás statisztika a végére: azalatt a négy hónap alatt, amíg kint voltam, tizennégyszer esett az eső. Lehet bolondnak nézni, amiért számoltam, de én be akartam bizonyítani, nem igaz, hogy Angliában állandóan esik az eső. Eső helyett viszont van 50 km/h-ás szél, rendszeresen.

Összességében a viláért sem cserélném el ezt az élményt, mert olyan embereket ismerhettem meg, akiket majdhogynem a második családomnak tekintek, Angliát pedig második otthonomnak. Olyan élményekkel gazdagodtam, amiket itthon nem tudtam volna megtapasztalni. Emellett hihetetlenül hálás vagyok a szüleimnek, mert nem volt olcsó mulatság az a négy hónap anyagilag. Persze könnyű a megoldás: dolgozni kell. (Vagy kevesebbet költeni.) Azt kívánom, bárcsak mindenkinek lehetne rá alkalma, hogy külföldön tanulhasson, mert ez olyan felbecsülhetetlen érték, amit senki sem tud elvenni.